

**JUUTALAISTEN
TEURASTUSTAPA
(SCHEKTAUS)**

**Julkaissut
Helsingin Juutalainen Seurakunta**

Helsingissä 1932.

JUUTALAISTEN TEURASTUSTAPA.

Kysymys juutalaisten teurastustavasta on muutamia vuosia levättyään tullut jälleen meillä päiväjärjestykseen. Jälleen tahdotaan eri lainsäädännöllä rajoittaa uskonnonharjoituksen vapautta, yhtä Suomen kansalaisten tärkeimpiä oikeuksia. Lainvalmistelukunta on valmistanut lakiehdotuksen eläinsuojeluksesta, johon ehdotukseen myös sisältyy juutalaisten teurastustavan kieltäminen. Koska näin ollen tahdotaan asettaa epäilyksenalaiseksi sekä juutalaisten rituaalisen teurastustavan uskonnollinen luonne kuin myös sen tavan humanisuus ja kun luullaksemme koko kysymys on suomalaiselle yleisölle hyvin vähän tunnettu, tahdomme tällä hieman valaista kysymystä erikoisesti painostamalla seuraavaa kolmea kohtaa:

- 1) sisältyykö juutalainen teurastustapa oleellisesti uskontoon,
- 2) mitä sillä ymmärretään ja
- 3) onko se eläinräökkäystä.

Juutalaisen uskonnon ainoa luotettava lähde on jumallinen ilmestys. Tämä on kirjoitettu 5 Mooseksenkirjaan (Torah). Samalla annettiin myös selitys Mooseksenkirjoihin, mikä selitys vuosisatojen halki kulki suullisena perintönä. Mutta kun juutalaiset roomalaisotien jälkeen hajaantuivat ympäri maailmaa, tuli välttämättömäksi kirjoittaa se muistiin. Ja niin kirjoitettiin "Mischna", Talmudin vanhin osa, ja myöhemmin n. s. "Gemara", jonka uskonnolliset lait ovat sitovia vielä tänä päivänä. Ei ainoatakaan lakia, joka on otettu Talmudiin, saada muuttua, sillä se on sama kuin Toran laki. Toran pyhyys ja Talmudin velvoittava mahti on kaiken epäilyn yläpuolella. Ne ovat juutalaisuuden perustuslait.

Uskonnon tärkeät ja jokapäiväistä elämää eniten koskevat lait ovat n. s. ruoka-lait, jotka jakaantuvat kahteen osaan: 1) mitä eläimiä on sallittu syödä ja 2) tapa, miten eläin on teurastettava. Määräyksen lämminveris-

ten eläinten teurastustavasta löydämme 5 Mooseksenkirjan 12 luvun 21 säkeessä, joka kuuluu: "Teurasta, niinkuin minä olen sinulle käskenyt, raavaitasi ja lampaitasi." Tämä määräys on kautta aikojen ymmärretty siten, että eläin on teurastettava sen ruoka- ja henkitorven poikkileikkaamalla (hebr. "schachat"). Niin kauas taaksepäin kuin voimme historiassa seurata juutalaisten yhdyskuntaelämää, on tämä teurastuslaki ollut sitova. Missä ikinä juutalaisia on elänyt ja kuinka ikinä ne ovat eläneet, he ovat tarkasti tätä lakia noudattaneet. Yksinpä sielläkin, missä vuosisatoja sitten juutalaisilta oli evätty kansalaisoikeudet, eivät vallassaolijat heiltä milloinkaan kieltäneet tämän lain käyttöä. —

Näin ollen on meidän mitä suurimmalla ponnella julkausuttava, että kaikki juutalaiset pitävät rituaalista teurastustapaa tärkeänä raamatullisena lakina, jota ei voida muuttaa. Tästä kohdasta ei ole ollut eikä ole mitään erimielisyyksiä.

Kaksi uskonnollista määräystä on tämän teurastustavan pohjana: kieltö syödä verta ja juutalaisuudessa ilmenevä eläinrakkaus.

Kieltö syödä verta. Mooses on seitsemän kertaa (1 Moos. 9, 4, 11, Moos. 3, 17, 7, 26, 10—14, 19, 26, V Moos. 12, 16, 23, 24, 15, 23.) ankarasti, jopa kuolemanrangaistuksen uhalla, kieltänyt veren nauttimisen. "Kuka ikänensä israelilainen tai muukalainen, joka asuu teidän keskellänne, syö verta mitä tahansa, sitä ihmistä vastaan, joka syö verta, minä käännän kasvoni ja hävitän hänet kansastansa." (III Moos. 17,10.) "Sillä kaiken elollisen sielu on sen veri, jossa sen sielu on: sentähden minä sanon israelilaisille: älkää syökö minkään elollisen verta." (III Moos. 17,14.) "Ole vain horjumaton siinä, ettet syö verta: sillä veri on sielu ja sielua sinä et saa syödä lihan kanssa." (V Moos. 12,23.) Tämä järkähtämätön, Mooseksen tällaisella ankaruudella painostama kieltö syödä verta, vaatii teurastustapaa, joka oikeuttaa mahdollisimman suuressa määrin veren kiviin vuotamisen, eikä ole olemassa ainoatakaan teurastustapaa, jota voitaisiin verrata juutalaiseen tässä suhteessa.

Juutalaisuudessa ilmenevä eläinrakkaus. Raamatussa ja Talmudissa tapaamme monia sellaisia määräyksiä eläimiä kohtaan osotettavasta lempeydestä ja säälistä, joita eivät nykyajan jaloimmatkaan eläinten suojelijat voi ylittää. Todellisuudessa ovatkin juutalaiset ensimmäisiä, jotka lähimmäisrakkauden ohessa ovat myös saarnanneet hyvyttä turvattomia eläimiä kohtaan. Eläinsuojelus on juutalaisuuden käsityksen mukaan jumalallinen laki, jonka noudattamista vaaditaan samalla ankaruudella kuin muitakin uskonlakeja. Franz Kübel sanoo teoksessaan "Die soziale und volkswirtschaftliche Gesetzgebung des Alten Testaments" siv. 96 m.m.: "Israel on suuri eläinsuojeluyhdistys". Perusajatus tässä suhteessa on se, että Jumalan rakkaus ja hyvyys kohdistuu yhtä suurena määrin eläimiin kuin ihmisiin. Sentähden tulee ihmisen pyrkiessään olemaan Luojaansa kaltaisen osottaa kaikkia luotuja kohtaan lempeyttä ja sääliväisyyttä. Monista Raamatun kohdista ilmenee rakkaus eläimiin. Kymmenessä käskyssä sanotaan, että lepopäivä kuuluu niin ihmisille kuin eläimille. 5 Moos. 25,4 lue: "Älä sido puivan härän suuta." 5 Moos. 22,10: "Älä kynnä yht'aikaa härällä ja aasilla." 2 Moos. 23,5 kuuluu: "Jos näet vihamiehesi aasin makaavan kuormansa alla, niin älä jätä häntä auttamatta, vaan auta häntä sitä päästämään." Suuri Maimonides on sanonut: "Jos juhta kaatuu, niin olkoon jokainen, yksinpä ruhtinaskin, velvollinen auttamaan eläin jaloilleen." Useissa muissa kohdin raamattu tahtoo herättää meissä myötätuntoa eläimiä kohtaan. Näiden esimerkkien pitäisi riittää osoitukseksi, että juutalaisten uskonto on mitä suurimmassa määrässä humaninen eläimiä kohtaan. Lecky, suuri engl. historiantkirjoittaja, sanoo myös teoksessaan "History of european morals" seuraavaa: "Ensimmäisten kirkkoisien antamien lakien joukossa ei löydy ainoatakaan eläimiä koskevaa. Tällaiset lakimääräykset ovat todellisuudessa humanisuuden ilmaisu, mikä kauneimmin ilmenee Vanhassa Testamentissa. Juutalaisten keskuudessa oli eläinrääkkäys tuntematon, ja Talmudin lait ovat huomattuja siitä ponnekkuuudesta, millä ne teroittavat lempeyden ja sääliväisyyden velvollisuutta eläimiä kohtaan." Talmudin määräysten mukaan ei saa istuuta aterialle

ennenkuin kotieläimet ovat saaneet ruokansa. Ei huvin vuoksi saa metsästää eikä tarpeettomasti pitää eläimiä häkissä. Kaikilla näillä määräyksillä on lain voima vielä tänä päivänä, ja siksi herättävätkin kaikki eläinsuojelusta koskevat harrastukset lämmintä vastakaikua juuri juutalaisissa. Muuten on merkille pantavaa, että juuri juutalainen, Lewis Comperly, v. 1824 perusti maailman ensimmäisen eläinsuojeluyhdistyksen "Society for the Prevention of cruelty to animals".

Vaatimukset, ettei eläimelle sitä teurastettaessa tuoteta kipua ja että teurastus tapahtuu mahdollisimman nopeasti, täyttää juutalainen rituaalinen teurastustapa mitä suurimmassa määrässä. Miten tällainen teurastus tapahtuu?

Teurastajan tulee käyttää leveätä, äärimmäisen terävää, virheetöntä veistä, millä hän leikkaa poikki eläimen kurkun (henkitorven, ruokatorven ja kaulavaltimot) selkänikamiin asti ilman pienintäkään väliaikaa, ei lyöden, vaan veistä yhtäjaksoisesti vetäen kurkun läpi. Sentähden täytyy myös veitsen olla vähintään kaksi kertaa niin pitkän kuin eläimen kurkku on leveä. Eläimiä täten teurastettaessa täytyy eläin kaataa selälleen siten, että kaulan alaosa on ylöspäin. Tällä kurkun leikkauksella katkaistaan sydäimestä aivoihin johtavat suurimmat verisuonet, joten aivoissa syntyy heti verenpuutetta ja eläin menettää melkein silmänräpäyksessä tajuntansa.

Miten eläin on kaadettava, siitä ei ole juutalaisten kaanonisessa laissa mitään tarkempaa määräystä, vaan sanotaan laissa, että eläintä kaadettaessa on noudatettava mitä suurinta varovaisuutta, niin ettei eläimelle tuoteta mitään kärsimyksiä eikä kipua. M. m. Saksassa ja eräissä muissa maissa kaadetaan eläin koneellisen laitteen avulla.

Teurastamisen saa suorittaa ainoastaan siihen erikoisesti valmistunut, uskonnollisesti luotettava seurakunnanpalvelija, (hebr. kielellä "schochet"). Teurastukseen ryhtyessään hänen tulee lausua erikoinen siunaus. Raakoja, sivistymättömiä, 18 vuotta nuorempia miehiä, kuumomykkiä, mielenvikaisia, ei myöskään naisia saa laskea teurastustoimitukseen. Teurastajaksi ei kelpaa henkilö, jonka kädet vapisevat tai joka on päihtyneenä. Yleensä on teurastajan esitettävä hyvät todistukset siveellisestä käytöksestään, jotta voitaisiin olla täysin vakuutettuja

hänen omantunnontarkkuudestaan huomioonotettaviin lakeihin ja eläinrääkkäyksen välttämiseen nähden.

Kuten edelläsanotusta käy ilmi pyritään juutalaisten teurastustavalla toteuttamaan yllämainittua kahta päämäärää, nimittäin: karttaa eläimen veren nauttimista ja välttää eläinrääkkäystä. Tuntuu näin ollen kohtalon ivalta kun tahdotaan kieltää juutalaisten teurastustapa siitä syystä, että tämä teurastustapa olisi muka eläinrääkkäystä. On nimittäin olemassa satoja oppineita, lääketieteellisiä ja eläinlääkintätieteellisiä auktoriteetteja, jotka ovat todistaneet ei ainoastaan, että "schecktaus" eli juutalaisten teurastustapa on sallittava, vaan myös että se on kaikkia muita teurastustapoja varmempi. Tunnettu englantilainen tiedemies Hill sanoo lausunnossaan shecktauksesta m. m. että yksi syistä, miksi hän pitää juutalaisten teurastustapaa parempana kaikkia muita teurastustapoja, on se, että ampumalla eläintä voi olla osaamatta, mutta käyttäen juutalaisten teurastustapaa tämmöistä ei koskaan tapahdu.

Kun nyt siirrymme kirjoituksemme alussa asetettuun viimeiseen kysymykseen eli kysymykseen siitä, onko juutalaisten teurastustapa eläinrääkkäystä, niin varaamme lukijalle tilaisuuden muodostaa itselleen mielipiteen tässä kohdin tutustuttamalla häntä tiedemiesten lausuntoihin shecktauksesta, ja samalla kun viittaamme allaoleviin sekä Skandinavian että mannermaan ammattimiesten sellaisiin lausuntoihin, samalla tahdomme erittäin viitata oman maamme auktoritetin professori T i g e r s t e d t i n lausuntoon, johon lausuntoon Suomen hallitus vuonna 1923 kysymyksen shecktauksesta oltua silloin esillä kiinnitti suurta huomiota.

Olemme vakuutettuja siitä, että lukija, joka tarkkaa-vasti ja tunnollisesti tutustuu allaesitettyihin kuuluisien tiedemiesten lausuntoihin, ehdottomasti tulee samaan tulokseen kuin ne tunnetut valtiomiehet Englannissa, jotka äskettäin jättivät parlamentille lakiehdotuksen uudeksi teurastustavaksi Englannissa, mutta jossa lakiehdotuksessa täydelleen tunnustetaan juutalaisten teurastustavan humanisuus ja siksi jätetään shecktaus loukkaamatta oikeuksiinsa.

I. KOTIMAISIA LAUSUNTOJA.

Suomeksi.

Prof. Carl Tigerstedt,

Hel싱in Yliopiston fysiologian professori.

Lausunto, annettu huhtik. 26 p:nä 1923.
Helšingin Juutalaiselle Seurakunnalle.

Pyyntö, että kaulavaltimot
voivat tulla jälleen kerran miltei täysin
sääntöisesti palautumaan ensi lakaisin.

LAUSUNTOJA

Tästä seuraa, että teuraseläinten hengiltä ottamista
metallisten ritukkeiden mukaan, jolloin molemmat kaula-
valtimot samalla kertaa leikataan poikki yhdellä ainoalla
kirveellä, erittäin terävällä veitsellä ja täysin asianmukai-
sista morittamalla leikkauksella, on pidettävä aivan
sama tuskattomana kuin hengiltä ottaminen isku- tai
sammomanaamia käyttämällä, tietysti edellyttäen, että
eläimen maahanheitäminen ja kaulan venyttäminen
juutalaisessa teurastuksessa tapahtuu tarkoituksenmu-
kaisuksella käyttämällä.

Tässä yhteydessä pidän velvollisuutenani huomauttaa,
että juutalaisista teurastamista ei saa toimittaa kuka ta-
hansa, vaan ainoastaan erikoisen, juutalaisessa seurakun-
nassa verrattavan korkeassa asemassa oleva virkailija.
Asioiden näin ollen näyttää minusta juutalainen teuras-
tustapa olevan varmeimpana takuuna teuraseläinten tus-
kattomasta hengiltä otosta kuin yleisen, laissa määrätty
menetelmän, jonka viimekäteisin menetelmän mukaan
kuka tahansa saa suorittaa teurastusta.

Suomeksi on oikeaksi todistaa:

K. Aspelin-Ignatiuk,
Valantehnyt kieltenkääntäjä.

LAUSUNTOJA

I. KOTIMAISIA LAUSUNTOJA.

Suomennos.

Prof. Carl Tigerstedt,

Helsingin Yliopiston fysiologian professori.

Lausunto, annettu huhtik. 26 p:nä 1923.
Helsingin Juutalaiselle Seurakunnalle.

Pyynnöstä todistan täten, että molempien kaulavaltimojen tultua poikkileikatuiksi, häviää tajunta miltei välittömästi palaamatta enää takaisin.

Tästä seuraa, että teuraseläinten hengiltä ottamista juutalaisten riituksen mukaan, jolloin molemmat kaulavaltimot samalla kertaa leikataan poikki yhdellä ainoalla, nopealla, erittäin terävällä veitsellä ja täysin asianmukaisesti suoritettulla leikkauksella, on pidettävä aivan yhtä tuskattomana kuin hengiltä ottaminen isku- tai ampumanaamaria käyttämällä, tietysti edellyttäen, että eläimen maahanheittäminen ja kaulan venyttäminen juutalaisessa teurastuksessa tapahtuu tarkoituksenmukaisia koneita käyttämällä.

Tässä yhteydessä pidän velvollisuutenani huomauttaa, että juutalaista teurastamista ei saa toimittaa kuka tahansa, vaan ainoastaan erikoinen, juutalaisessa seurakunnassa verrattain korkeassa asemassa oleva virkailija. Asioiden näin ollen näyttää minusta juutalainen teurastustapa olevan varmempana takuuna teuraseläinten tuskattomasta hengiltä otosta kuin yleinen, laissa määrätty menetelmä, jonka viimeksimainitun menetelmän mukaan kuka tahansa saa suorittaa teurastusta.

Suomennoksen oikeaksi todistaa:

K. A s p e l i n - I g n a t i u s.
Valantehnyt kielenkääntäjä.

Tri Walter Castrén,

Helsingin teurastamon tarkastuseläinlääkäri.

Lausunto, annettu syyskuun 30 p:nä 1931.

Olen vuosikymmenen seurannut juutalaisten rituaali-teurastusta Helsingin teurastamolla ja saan pyydettyksi lausunnoksi esittää siitä seuraavaa:

Juutalaisten uskonnollisten menojen mukainen teurastus tapahtuu siten, että, sen jälkeen kun eläin on kaadettu, ojennetaan pää ja kaula sikäli että kaulan nahka ja lihakset tulevat mahdollisimman kireälle pingoitetuiksi, jolloin leikkuri (Schächter), viiloveitsen tapaisella, hyvin terävällä teräaseella viiltää kaulan keskikohdetta, kaulanikamien alla olevat lihakset verisuonineen poikki. Tästä aiheutuu raju verenlasku ja verenkierron keskeytys isossa aivossa, jolloin tajunta myös loppuu. Kuinka pian se tapahtuu, siitä kun eläimen kaula on leikattu, on mahdoton sanoa. Kiiirehtiäkseen sitä, on Helsingin teurastamolla ollut tapana tainnuttaa eläin lyömällä rautasella nuijalla otsaan heti viilloksen tehtyä.

Vakaumukseni on, että kun kaulaviillos tehdään juutalaisia uskonnollisia sääntöjä tarkkaan noudattaen ja kun eläintä lyödään otsaluuta vastaan heti viilloksen tehtyä, kuten Helsingin teurastamolla on tapana tehdä, ei eläin näytä kärsivän siitä teurastustavasta pitemmän aikaa kuin muista-kaan teurastustavoista.

II. SKANDINAVIALAISIA LAUSUNTOJA.

Prof. Sven Wall,

Tukholman Eläinlääkärikorkeakoulun professori.

Lausunto, annettu tammikuun 10 p:nä 1923, kerrattu 1926.

”Yleinen käsitykseni juutalaisen rituaalin mukaisesta teurastuksesta on nyt, kuten ennenkin, se, että tietoisuus välittömästi kaulan leikkauksen jälkeen himmenee muuttuen pian täydelliseksi tajuttomuudeksi ja kuolemaksi.

Eläinräökkäyksestä ei ninmuodoin voitane puhua.”

Nobelpalkinnonsaaja, prof. August Krogh,

Yliopiston Eläinfyysiologisen Laboratorion johtaja,
Köpenhamina.

Lausunto, annettu 14. 1. 1926 ja 21. 6. 1926.

1. "Oltuani henkilökohtaisesti läsnä shektauksessa ja tilaisuudessa tekemään havaintoja eläinten suhteen rohkenen väittää, että tämä teurastusmenetelmä täyttää kaikki mahdolliset inhimillisyyden vaatimukset."

2. "Säännönmukaisesti suoritettuna on shektaus teurastusmenetelmä, joka täyttää inhimillisyydsvaatimukset, eikä voida olettaa sen aiheuttavan eläimille sen huomattavampia kärsimyksiä."

Prof. Oluf Thomson, Köpenhamina.

Lausunto, annettu v. 1926.

"Minun vakaumukseni mukaan ei siis mikään oikeuta pitämään shektausta eläinräökkäyksenä."

III. MUITA LAUSUNTOJA.

Tri Hans Virchoff,

Berliinin yliopiston anatomian professori.

Lausunto, annettu maalisk. 8 p:nä 1908.

Eläinten teurastaminen leikkaamalla niiltä poikki kurkun ei tuota niille tuskia, sillä kun valtimo katkaistaan ja veri virtaa ulos ruumiista katoaa tajunta miltei silmänräpäyksessä. Myöhemmin ilmaantuvat kouristukset eivät ole muuta kuin tajunnasta täysin riippumattomia tahdottomia liikkeitä.

Prof. Anton von Genserich,

Budapestin Kuninkaallisen Yliopiston patalogis-anatomisen laitoksen johtaja.

Lausunto, annettu kesäkuun 13 p:nä 1908.

Uskonnonmukainen teurastustapa, oikein suoritettuna, ei ole lainkaan eläimille kipua tuottava. Se tuottaa niille kuoleman nopeasti ja varmasti. Kurkkuvaltimojen täydellinen poikki leikkaaminen aiheuttaa miltei silmänräpäyksessä tajuttomuuden. Niinpä kuoleva eläin ei tiedä mitään verenvuodosta ja vielä vähemmän sitä seuraavista kouristuksista.

Tri Josef Lete, Klausenburg.

Yleisen Patalogian ja anatomian vakinainen virallinen professori.

Lausunto, annettu toukok. 12 p:nä 1908.

Onko eläinten teurastaminen juutalaisten uskonnon määräämän menetelmän mukaisesti eläimille kipua tuottava? Tästä kysymyksestä on jo olemassa niin monen asiantuntijan lausunnot, että minun, joka yhdyn tähän oppineiden suureen joukkoon, on turhaa uudistaa, ettei suinkaan voi pitää juutalaisten teurastustapaa eläimille kipua tuottavana. Ja minä pidän onnellisena ihmistä, joka niin helposti siirtyy elävien joukosta kuolleitten joukkoon kuin eläimet, jotka teurastetaan juutalaisten uskonnon määräämän menetelmän mukaan. Erinomaisen terävällä veitsellä leikataan kurkun etumaiset osat poikki niin uskomattomalla nopeudella, ettei se voi tuottaa juuri minkäänlaista kipua. Ja jos tuntuisikin kipua, kestää sitä ainoastaan 2—3 sekuntia, sillä verenvuoto, joka seuraa heti leikkausta, tuottaa tajuttomuuden. Sitä seuraavia kouristuksia ei eläin enään tunne.

Salaneuvos Prof. Tri M. Rubner,

Berlinin Fysiologisen laitoksen johtaja

Lausunto, annettu toukokuun

24 p:nä 1927.

Estettyinä tällä hetkellä valmistamasta yksityisiä minulle esitettyjä kysymyksiä koskevaa lausuntoa yhdyin peruskäsityksissään omieni kanssa yhtäpitäviin Herrojen Professorien *Bethe*, *Frankf. a. M.*, *Tri Dusser de Barenne*, *Utrecht*, *Krogh*, *Köpenhamina*, *Mag nus*, *Utrecht* sekä *Sherrington*, *Oxford* antamiin vastauksiin.

Niiden perusteella ei voida kaulaleikkauksen jälkeen esiintyviä ilmiöitä, nimittäin ruumiin ja raajojen nykäyksiä, koholla olevan pään ja hännän nostamista ja alaspäin lyömistä, edelleen syvää, korisevaa hengitystä, kolmanneksi sarveiskalvon refleksejä shektauksen kautta teurastetuissa eläimissä selittää tajunnan ilmene misiksi.

Edelleen ei voida pitää epäilyksenalaisena, ettei isojen aivojen toiminta olisi häiriintynyt kaulaleikkauksen aiheuttaman äkillisen verentuonnin lakkauttamisen kautta ja ettei korvaavaa verentuontia aivoihin, jonka tapahtu man tuloksena saattaisi olla sammuneen aivotoiminnan uudelleen herääminen, ei voi kaulavaltimon poikki leikkaamisen jälkeen sattua.

Jos eläimissä, jotka shektauksella ovat teurastetut sei sovassa asennossa tai jotka makaavassa asennossa ovat liian aikaiseen irrotetut kahleista, havaittaisiin tajunnan ilmiöitä, niin ei niistä voida vetää johtopäätöksiä sellaisen eläinten tajunnankestävyyteen nähden, jotka ovat normaalissa shektausasennossa teurastetut ja jääneet siihen veren tyhjiin vuotamiseen saakka.

Lyhyesti sanoen pysyn vuonna 1908 lausumassani arvostelussa, että shektausmenetelmää käytettäessä ei eläin rääkkäystä ole havaittavissa.

Prof. Tri M. Cremer,
 Berlinin Eläinlääkärikorkeakoulun Fysiologisen
 laitoksen johtaja.

Lausunto, annettu toukokuun
 30 p:nä 1927.

Senjälkeen kun viime aikoina olen ollut teurastuspai-
 kalla läsnä lukusia shektauksia tehdessä ja kun olen
 suorittanut koirilla monia kokeita asiaan perehtyäkseni,
 haluaisin kysymykseenne asenteenotostani fysiologina
 shektausleikkauksella suoritettuun teurastukseen näh-
 den lyhyesti vastata seuraavasti:

Eläimissä, jotka ovat shektatut kaula jännitettynä, voi-
 daan mitata tajunnan kestävyys — sikäli kuin eläimien
 suhteen siitä yleensä voidaan puhuakaan — korkeintaan
 sekunneissa, ei missään tapauksessa minuuteissa. Seli-
 tykseksi haluaisin erikoisesti huomauttaa, että eläimen
 reaktiosta päättäen terävällä veitsellä nopeasti toimitettu
 shektaus sellaisenaan tuskin voi aiheuttaa tuskaa. Niin-
 ikään ei, huumaamattomassa koirassa suoritettu kokeel-
 linen veren tyhjiin vuodattaminen pinnalle nostetusta,
 saksilla katkaistuista Arteriae carotes communes, saata
 vapaana seisovaa eläintä tekemään minkäänlaisia tuskan-
 eleitä. Mahdollisista sarveiskalvon refleksien uusiintu-
 misista ei saa päättää tajunnan palautumisista, sillä toi-
 selta puolen voi ihmisissä riittävän syvässä narkoosissa
 havaita sarveiskalvon refleksejä, toiselta puolen voidaan
 niitä säännöllisesti saada ilmi isoja aivoja puuttuvissa
 eläimissä, joissa nykyisten tietojemme nojalla ei enää ole
 tajuisia tuntemuksia. Myöhäisimmissä verenvuotovai-
 heissa esiintyvät liikkeet ovat käsitettävät keskusher-
 järjestelmän tukehtumiskouristuksiksi; joka tapauksessa
 pidän vastaiseksi todistamattomana vapaaehtoisten liik-
 keitten oletettua uudelleen heräämistä kysymyksessä ole-
 valla ajankohdalla säännönmukaisessa shektauksessa. Ve-
 renvuodon alkuvaiheilla voi tietysti sattua koordinoivia
 liikkeitä, kuten yleisesti tunnettua esim. päättömissä lin-
 nuissa, ilman että, kuten tästä esimerkistä käy ilmi, voi-
 daan niistä tehdä johtopäätöksiä samanaikaisista tajun-
 nantoiminnoista.

Edellämainitun nojalla en voi pitää
 shektausta eläimiä räökkäävänä teu-
 rastusmenetelmänä.

Prof. J. Roos,

Elänlääketieteellisen fysiologian laboratorion johtaja
valtion yliopistossa Utrechtissa.

Lausunto, annettu toukokuun
12 p:nä 1928.

”Rituaalista teurastusmenetelmää on jo usein ollut pakko puolustaa. Sitä vastaan nostetut syytökset ovat aina tehneet minuun merkillisen vaikutuksen, varsinkin kun taistelijoiden joukossa on paljon sellaisia henkilöitä, jotka eivät välitä mitään aivan turhaan urheilun ja muodin tähden tapettujen eläinten kohtalosta, vaan joiden eläinrakkaus näyttää rajoittuvan yksinomaan innokkaiseen taisteluun shektausta vastaan.

Fysiologiselta näkökannalta katsoen ei shektausmenetelmää, sellaisena kuin se suoritetaan juutalaisen rituaalin mukaan, voida pitää mitään muuta teurastusmenetelmää huonompana. Mahdollisesti voitaisiin toivoa muutosta siinä tavassa, millä eläimet heitetään maahan. Minun mielestäni olisi heittäminen patjoille tai olkisäkillä parannus, joka olisi helposti aikaansaataavissa. Maahanpaneminen sinänsä ei ole missään suhteessa arveluttavaa. Hyvin usein asetetaan eläimet oljille tai niitylle eläinlääkeopillisen operation suorittamista varten, eikä ole syytä otaksua, että eläimillä olisi aavistusta maahanheittämissä eroavan tarkoituksen välillä. Kun tämä parannus otetaan huomioon, pidän shektausmenetelmää erinomaisena keinona teurastuseläinten tuskattomaan tappamiseen.

Leonard Hill,

Lontoon National Institute of Medical Research-opiston
sovelletun fysiologian osaston johtaja.

Joulukuussa 1923.

Professori Hill keskittää tutkimustensa, tulokset seuraaviksi ponsilauseiksi (Vrt. kirjoitusta ”The Jewish Method of Slaughtering Animals for Foods”, siv. 20):

”Lausun täten mielipiteenäni:

että juutalainen schektaus on yhtä inhimillinen kuin mikään muu menetelmä,

että eläimet kadottavat tajunsa 3 sekunnin kuluttua kaulan poikkileikkaamisesta.

että kaulaleikkaus tapahtuu silmänräpäyksessä,

että maahanheittomenetelmät, joita Deptfordissa ja Birkenheadissä käytetään, ovat inhimillisiä menetelmiä, eivätkä aiheuta kärsimyksiä.

että juutalainen menetelmä on ehdottomasti varma, jota vastoin isku otsaan on ja voi olla epävarma ja usein aiheuttaa tuskia.

että sen vaikeuden, joka kestää maahanheiton vaatiman lyhyen hetken, teurastusmenetelmän varmuus täydellisesti korvaa, että ehdotus juutalaisten teurastusmenetelmän kieltämiseksi ei ole oikeutettu.”

Maaailman huomattavimmat ammattimiehet tällä alalla ovat huolellisten tutkimusten jälkeen tulleet seuraaviin tuloksiin:

1. Juutalainen schektaus ei aiheuta eläinten rääkkäystä.

2. Inhimillisyyden vaatimuksiin nähden ei mikään muu teurastusmenetelmä voita schektausmenetelmää.

3. Tajuttomuus seuraa miltei välittömästi schektausleikkausta, joten nykäykset vain ovat refleksiliikkeitä.

Tämä on satojen, eri maista olevien tiedemiesten antamien lausuntojen sisällys, joiden tiedemiesten joukossa on m.m. 166 yliopiston professoria fysiologiassa, patologiassa, anatomiassa ja hygieniassa,

60 johtajaa, vast. professoria eläinlääkärikorkeakouluissa ja korkeammissa eläinlääkäriopistoissa,

318 ylieläinlääkäreitä ja eläinlääkäreitä julkisissa viroissa,

154 teurastuslaitoksen johtajaa ja teurastuslaitoksen eläinlääkäreitä j.n.e.

IV. ELÄINTEN TEURASTAMISTA KOSKEVA
LAKIEHDOTUS ENGLANNISSA.

Slaughter of animals.

(Eläinten teurastaminen.)

L a k i e h d o t u s

joka määrää eläinten inhimillisestä ja tieteellisestä teurastustavasta ja siihen liittyvistä seikoista.

Esittänyt E v e r s t i M o o r e,
kannattaneet:

Iveagh'in Kreivitär, Mr Wiese, Majuri Sir Archibald Sinclair, Luutnantti-Komentaja Kenworthy, Miss Lloyd George, Sir William Davison, Sir Robert Gower, sekä Mr. Dallas.

Painettu Alahuoneen määräyksestä lokakuun 31 p:nä 1930.

L o n t o o :

Julkaissut Hänen Majesteettinsa Virkatoimisto.

Slaughter of animals bill.

(Eläinten teurastamista koskeva laki).

M e m o r a n d u m.

Tämän lain tarkoituksena on aikaansaada, että kaikki ihmisravinnoksi tai muuta tarkoitusta varten Englannissa, teurastamoissa tai hevostappomoissa suoritettava eläinten teurastaminen on tapahtuva inhimillisellä tavalla.

Tämän lain 1 pykälä määrää, että kaikki eläimet ovat silmänräpäyksellisesti tapettavat tai silmänräpäyksellisesti saatettavat tajuttomiksi mekaanisesti toimivalla aseella.

Pykälä 2 säättää, että kaikilla teurastajilla täytyy olla ammattilupa, niin että ainoastaan päteviä ja luotettavia miehiä voidaan kiinnittää tähän toimeen.

Pykälä 4 määrää, että asianmukaisen tarkastuksen teurastamoissa ja hevostappomoissa suorittavat poliisivirkailijat, paikallisten viranomaisten määräämät henkilöt, tai terveysviranomaisten valtuuttamat eläinsuojeluyhdistysten virkailijat.

Pykälä 6 määrää, että juutalaisten ja muhamettilaisten kuitenkin sallittakoon teurastaa eläimiä uskontojensa määräämällä tavalla.

Terveysviranomaiset julkaisivat muutamia vuosia sitten erikoislain teurastamoita varten mekaanisten tappoaseitten käyttämisestä, jota lakia paikalliset viranomaiset vapaaehtoisesti saisivat ottaa seuratakseen, ja paikalliset viranomaiset 330 paikkakunnalla ovat ottaneet käytäntöön nämä malliksi annetut erikoislait.

Tämä laki sisältää terveysviranomaisten erikoislakimallin ja sovittaa ne koko maan käytettäväksi.

Englanninkielestä käännetty.

1. Juutalainen shekhtana...

2. Juhannuksittain...

3. Tajuuttomuuksa...

Tämä laki...

...

...

...

...

...

...

HEL S I N K I 1932
F. G. LÖNNBERG'IN
K I R J A P A I N O

670025